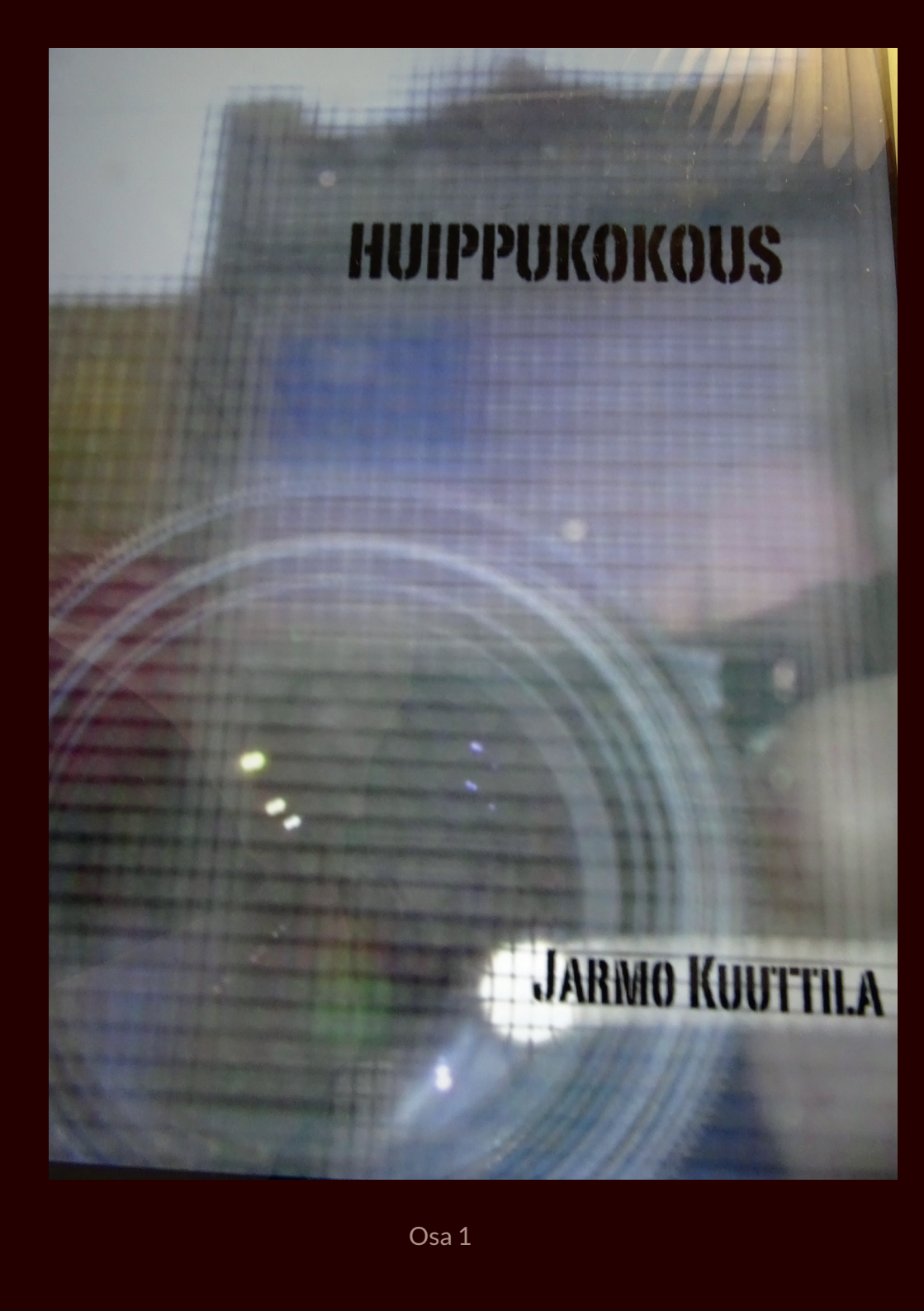

HUIPPUKOKOUS

JARMO KUUTILA

ORGANISAATIO

HUIPPUKOKOUS

Kansi © 2023, Jarmo Kuuttila

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0175-7

Senaatintori Helsinki

Tauno Turenko jätti autonsa sivukadulle ja käveli yliopiston pää-rakennuksen takaa Porthanin kulmaan ja kääntyi kohti senaatin-toria. Kello oli kymmentä vaille kolme aamulla. Yö ei ollut pi-meä, mutta hiljaista oli. Kun hän oli varma, ettei kukaan näe, hän kiirehti torin kulmaukseen. Alhaalla Aleksanterinkadulla ei näkynyt liikettä. Turenko siirtyi muutaman kymmentä metriä ylemmäs ja loikki nopeasti portaat päästäkseen suurkirkon ovel-le. Hän vilkuili nopeasti sivuilleen ja koukkasi sitten rautaisella pienikokoisella koukulla ovenlukkoon. Lukko rasahti auki muu-tamalla nopealla vääntöliikkeellä. Turenko veti oven raolleen ja varmisti vielä kerran, ettei ketään ollut näkösällä. Päästyään sisään Turenko veti oven perässään kiinni. Hän napsautti otsa-lampun päälle ja ahdistava olo helpottui heti. Tunkkainen kirk-kosalin ilmvirta tuntui kummalliselta näin pimeässä ja tyhjässä. Turenko päätti hengittää suun kautta. Häneltä meni muutama minuutti rauhoittua, vetää henkeä ja nousta askel askeleelta ylös ja asettua vasten suurkirkon mahtavia urkuja. Hän laski harmaan putkikassiinsa lattialle ja vetäisi vetoketjun kokonaan auki. Spiraali oli siinä päällimmäisenä niin kuin pitikin. Sen asentamiseen ei mennyt edes kahta minuuttia. Se kiertyi paikal-leen mahtavan urkupillin sisään aivan kuin autotallissa harjoitel-lessa. Pieni, mutta luja painallus ja se kiinnittyi paikalleen ja tun-tui olevan ensiyrityksellä tukevasti kiinni. Otsalampun valossa sitä ei erottanut urkuaukosta. Hyvä, se oli täydellinen. Hän työnsi kätensä kassiin ja veti pienen pelikonsolin säätimen ulos. Peukalon liikkeellä virrat päälle, kahden sormen painallus. Pieni odotus. Muovinen napsahdus urkupillin suunnalta, vihreä syttyi. Turengolta pääsi huokaus. Virtalähde oli kriittisin tässä, hän hymyili edelleen. Se toimii. Se on nyt valmis. Turenko katsahti pelikonsolia, vaikkei hänen olisi tarvinnut. Uusi painallus. Metal-linen napsahdus tällä kertaa. Relekin toimi kuten piti. Nyt vaan ulos täältä.

Paineastian laukaisin oli konsolisäätimen suojakuvun alla. Sen kun napsauttaa, spiraalin suutin pongahtaa ylös näkyviin ja väriaine suihkuu paineen voimalla ulos ja hieno sumute saavuttaa huomaamatta kirkkoväen kun he istuvat tuolla veisaamassa. Turenko vilkaisi kohti mustanpuhuvaa kirkkosalia. Hän oli kehittänyt itse tämän suuttimen ja tiesi, ettei kukaan täällä edes huomaa suihketta. Se saa nousta ja levitä ilmaan täysin kenenkään estämättä.

Turenko kurkisti urkupillin aukkoon. Siellä ei näkynyt mitään. Kaikki oli niin kuin pitikin. Näin yksinkertaista. Kaikki oli valmista. Enää tarvittiin vain varmistus. Turengolta meni muutama lisäminuutti releen toiminnan tarkistamiseen. Kaikki oli kunnossa. Rele oli päällä ja toimii niin kuin pitääkin.

Turenko tarkasti kassinsa sisällön ja käänsi päätänsä saadaksesen lampun valon kohti lattiaa. Mitään ei saa jäädä.

Valonkajon välähdys alhaalla varoitti Turenkoa. Joku oli pääovella!

Ei nyt! Ei perhana nyt! Turenko sai nopealla liikkeellä otsalamppunsa sammumaan ja vetäytyi kiireesti urkupillien taakse suojaan. Hän kuuli puhetta, mutta ei saanut selvää sanoista. Poliisi? Oliko joku sittenkin tehnyt hälytyksen? Turenko kirosi mielessään. Vain kaksi minuuttia. Vain sen verran tähän olisi enää mennyt. Perhana! Hänellä ei ollut pakotietä! Takana oli seinä. Edessä kirkkosali ja sitä ne jo tutkivat taskulampuillaan.

Turenko tunkesi itsensä urkupillistön taakse ja kyyristyi alas. Viime hetkellä, sillä taskulampun kirkas läiskä kiersi äkkiä pitkin seiniä. Hän työnsi selkensä vasten seinää. Tumma möhkäle lattialla oli hänen kassinsa. Voi saatana! Se jäi siihen.

- Ei täällä mitään ole.

- Hiljaiselta näyttää, mutta katsotaan nyt vaan. Eipä tässä muutaakaan ole.

- Ois saanut tämäkin jäädä. Tää on kuitenkin taas vika hälytys.

- On tai ei, katsotaan nyt. Ei tässä nyt niin kauaa mene.

- Jos meillä olis koira, voitais päästää se tsekkaamaan. Säästytäis turhalta jalkatyöltä.

- Ai tässä vai? Ei tänne koira saa edes tuoda. Paree sen on vaan odottaa autossa. Turenko erotti kahden taskulampun va-

lonläiskien nopeat kierrokset. Valot välähtelivät ja heittelivät varjoja pitkin seinustoja. Miehet tuntuivat pysyttelevän yhdessä paikallaan ja tarkistivat näkemänsä jutellen samalla edelleen työnsä helpottamisesta koiralla. Toinen oli selvästi halukkaampi kuin toinen. He antoivat taskulamppujensa kulkea pitkin penkki-rivejä.

- Tässä! Tämä se on.

Turenkon sydän muljahti. Hän oli varma, että ne kuulevat hänen sydämensä jyskeen. Toinenkin suuntasi lamppunsa kohti sitä ovea, mistä Turenko oli hetkeä aiemmin murtautunut sisään.

- Se on lukossa. Ei täällä mitään oo.

He astelivat ovelle ja tarkastivat sen lamppujensa valossa.

- Oookoo.

- Mikähän tääki nyt taas oli, ihmetteli toinen.

He palasivat kirkkosaliin ja astelivat rinnakkain kohti alttaria. Molemmat antoivat taskulamppujensa kiertää ja etsiä. Toisen valokiila kääntyi ylöspäin ja pysähtyi urkuihin. Älkää! Älkää perhanassa nyt tulko tänne. Spiraalisäiliö viereisessä putkessa tuntui äkkiä ahdistavalta. Oliko tämä sittenkin liikaa. Menimme liian pitkälle? Mutta kun valo osui viereiseen oveen ja jäi siihen, spiraali katosi mielestä. Turenko ei uskaltanut hengittää ja tunsu tukehtuvansa. Valo heilahti ja katosi. Turenko yritti laskea ilmat keuhkoistaan hiljaa, mutta ei onnistunut. Hänen omissa korvisaan kuului kauhaa pihinää. Ja alhaalta kuului kolinaa. Vartijat olivat tehneet johtopäätöksensä ja antoivat lamppujensa vielä kuljeskella pitkin aluetta.

Perhana. Perhanan perhana.

- Katotaas vielä toi yläkertakin.

Toinen vartijoista nousi portaikkoon, mutta jäi seisomaan puolittain porrasaskelmille. Hänen lamppunsa valokiila heilahti Turenkon tasalla. Jumalauta siinä kassin edessä! Turenko näki hänet suoraan vastakkaisella puolella ja jos vartija nyt kääntää lamppunsa tänne, peli on selvä.

Mutta vartija antoi lamppunsa kiertää ovesta ikkunoihin. Valonsäde hipaisi kassia. Toinen pysytteli alhaalla ja jotakin se siellä huuteli. Tämä kääntyi ja lähti varovasti laskeutumaan alas. Hän katosi näkyvistä mutta Turenko kuuli edelleen heidän äänensä.

He puhuivat hyvin hiljaa. Turenko ei erottanut kunnolla, mistä he puhuivat.

- Tänne pitäis saada kunnon hälyttimet, toinen kuului sanovan.

- Aina kun joku edes käy tossa ovella, sama juttu.

Turenko uskalsi taas hengittää vapaammin. Äänet loittonivat. Kuului raskaan oven jymähdys. He olivat menneet. Turenko odotti suurten putkien suojassa kymmenen loputtoman pitkää minuuttia.

Vasta autossa hänen onnistui naurahtaa helpottuneena ääneen kuvitellessaan miten pahasti Helsingin, Suomen johtajat nolataan. Kiitos vaan vartijat. Sössitte hommanne. Kiitos siitä. Tämä on jotakin aivan toista kuin kakun pläjäyttäminen yhden onnettoman johtajan naamaan. Nyt nolataan koko sakki kerralla. Eikä väri kuulemma lähde pesemällä. He saavat kantaa sitä kuin poltinmerkkiä viikon verran.

Turenko on vastustanut ydinvoimaa koko aikuisikänsä. Japanin ydinvoimalaonnettomuus ja uuden hallituksen kanta lisäydinvoiman rakentamiseen sai hänet liittymään aktivisteihin. Hän on osallistunut sekä rauhallisiin mielenosoituksiin että suoraan toimintaan. Mutta tämä tanskalaisten idea väriaineen lisäämisestä veteen ja sen suihkuttamisesta virallisten kirkonmenojen aikaan valtiovallan edustajien päälle oli tuntunut ensin tyhmältä ja jopa vaaralliselta. Turenko sai silloin nähdä omin silmin, kuinka tanskalainen kasteli kyynärvartensa liuokseen kastetulla rätillä. Mitään ei näkynyt, mutta kun hän asteli valokatkaisijalle ja nap-sautti valot päälle, käsivarsi alkoi loistaa kobolttinhehkuista valoa, käsivarren hehku oli yllättävän kirkas ja näytti kuin iho olisi syttynyt. Ja kun tanskalainen lopuksi kulautti keinovalossa hehkuvan veden kurkkuunsa ja vakuutti, että se on täysin vaaraton ja että hehkun aikaansaa itse asiassa uusien energialamppujen loiste.

Koko Euroopan kattava kampanja alkaa täältä. Tämä olisi ensimmäinen samanlainen isku monen iskun sarjassa. Kun hän selitti, että kaikki alkaa täältä Suomesta ja leviää samanlaisin iskuin Euroopan muihin pääkaupunkeihin Turenko alkoi olla jo myyty mies. Pääministerin kaksi viikkoa sitten antama lausunto

siitä, ettei lisärakentamisen aikaisempia päätöksiä ole syytä muuttaa, ratkaisi. Tanskalaisen mielestä Suomen esimerkki ydinvoiman lisäämisestä entisestään on saatava estetyksi. Muut seuraavat kyllä Suomen esimerkkiä, mikäli me epäonnistumme. Ja ellei sitä saada nurin hyvällä, niin pahalla sitten.

Tanskalaisaktivisti painotti, että temppumme tehoaa vain, jos vesi saadaan suihkuamaan oikealla hetkellä ja koko kirkkoväki pannaan hehkumaan neonvaloa seuraavan viikon ajan. Seuraava samanlainen isku on suunnitteilla Tanskaan viikon päästä Suomen iskusta, mutta sen toimeenpaneminen onkin sitten jo paljon vaikeampaa. Siksi nämä valmistellaan näin aikaisin, kuu-kausia ennen itse iskua.

Turengon kehittämän ainutlaatuisen suuttimen ansiosta vesisumu on niin hienojakoinen, että vesipartikkelit eivät laskeudu ollenkaan vaan ne nousevat ja leviävät laajalle alueelle suihku- paikan ympäristöön, eikä sitä huomaa ollenkaan. Se kastelee huomaamattomasti kaiken ympärillään ja sen hehku tulee näkyviin vasta myöhemmin, kun energialamppujen valot saavat sen loistamaan. Hän oli painottanut, että paineistetun spiraalin asentamisen oli onnistuttava yhdellä yrityksellä ja salaa. Mutta kyllä se onnistuu. Koko laitteisto laukaistaan kaukosäätimellä kun kirkonmenot ovat alkaneet ja väki istuu paikallaan. Urkujen pauhu laukaisee sitten releen. Ja me, vakuutti tanskalainen, huolehdimme siitä. Sinun tehtäväsi on vain asentaa nämä paikalleen hyvissä ajoin, puolisen vuotta ennen joulukirkkoa.

Turengon piti lähettää lyhyt varmistusviesti kotoaan, mutta hän oli niin innoissaan onnistuneesta työstään, ettei malttanut odottaa. Ja hetken harkittuaan hän naputteli vielä toisenkin lauseen.

Aion tulla itsekin katsomaan miltä se näyttää.

Sen jälkeen hän starttasi tyytyväisenä autonsa ja lähti kotiin Tammisaareen.

Kuva oli kirkas ja hämmästyttävän hyvälaatuinen. Kiikaritähtäin oli tarkoitettu sotilaskäyttöön, joten Anton olisi saanut rajattua kuvan vaikka naisen kasvoihin niin halutessaan. Hän antoi sormensa koskettaa kevyesti kiikarikivääriinsä. liipasinta. Laski sitten vasemman silmänsä hitaasti kiinni tähtäimen okulaariin. Nuori kiinteistönvälittäjä ohjasi asiakkaansa edellään ylös kohti ovea. Valkoiseksi kalkitun talon edessä välkkyi uima-allas ja vedestä heijastuvat vedenväreen heittämät valokuviot leikkivät kivetyn terassin karkealla rappauksella. Välittäjä laski laukun maahan ottaakseen avaimet omasta vaatimattomasta laukustaan ja nappasi samalla massiivisen tumman oven edestä lehden mukaansa sisään. Antonille rappuset, terassi ja talo olivat tuttuja, sillä hän oli tapansa mukaan tehnyt tarkkaa ja yksityiskohtiin saakka perusteellista työtä.

- Se otti lehden, Anton mumisi itsekseen. - Homma on hoidettu. Mennään, hän sanoi kovemmalla äänellä alas luukusta ja laski aseensa. Oli aika lähteä.

Kumpikaan naisista ei kiinnittänyt yksinäiseen huomaamattomaan mustaan veneeseen mitään huomiota. Heti raskaan luukun sulkeuduttua vene painui pinnan alle. Vesi pyörehti hetken sukellusveneeseen jättämällä paikalla kunnes aallokko peitti pyörteet alleen.

Välittäjä avasi oven laukusta kaivamillaan avaimilla.

- Lehti kuuluu palveluun. Tänne jaetaan joka aamu lehti.

Hän alkoi kuvailla talon sisustusta ja kehaisi, että kellarissa on tietysti myös pieni viinivarasto.

- Otatte vaan sieltä ja kirjaatte mikroaaltouunin päällä olevaan lomakkeeseen, mitä olette ottaneet. Hintaan kuuluu kolme pulloa mitä vaan haluatte ottaa. Ylimenevistä laskutamme pienen lisämaksun.

Välittäjä laski Helenin laukun portaiden alapäähän ja heitti lehden ruokatilan pöydälle. He tarkastivat pikaisesti talon ja viiniva-

raston. Kun välittäjä lähti, Helen otti puhelimensa ja naputteli nopein peukaloniskuin lyhyen viestin.

Olen perillä. Ihanaa, että onnistuit saamaan tämän näin lyhyellä varoitusajalla. Tule pian!

Hän tunnusteli kädellään makuuhuoneen takan rosoista harmaata kivipintaa. Vilkaistuaan kuin varmuuden vuoksi kelloaan hän alkoi asetella vaatteitaan kaappiin. Puhelin piippasi. Carlo. Helen avasi kiireesti Carlon viestin.

Ohitin juuri Bordeaux'n risteyksen. Olen siellä tuota pikaa. Mukavaa, että olet tyytyväinen pikku piilopaikkaamme.

Helenin sydän oli pakahtua. Kohta hän on täällä. Hän ei voinut vastustaa pakottavaa haluaan kuulla hänen ääntään edes pienen hetken, vaan soitti Carlolle saman tien.

- Carlo, vastaus tuli tutulla syvällä äänellä.

- Hei kulta. Pääsit siis ajoissa! Minulla on sinua niin ikävä! Tule pian, mutta varovasti. En jaksa millään odottaa. Avaan meille jo shamppanjan. Minulla on mukanani pieni lounas. Jotain ihan kevyttä vain.

- Olet aarre. Minullakin on ikävä sinua, ja nälkä, sillä lähdin heti kokouksen päätyttyä. Meillä on uusi kriisi käsissämme. Ehdin valitettavasti vain käväistä, mutta halusin tulla luoksesi edes hetkeksi. Nähdään pian, oma aarteeni.

Helenin mieli mustui hetkeksi. He olivat olleet niin iloissaan tästä harvinaisesta yhteisestä viikonlopusta. Hän katsahti tympeätä kuvaansa suuresta kokovartalopeilistä. Hetken apeus olisi saatava voitetuksi. Mikä näistä olisi nyt paras? Avoimessa vaatekaapissa roikkui rivi seksikkäitä alusvaatteita. Aloitetaanpa tästä, Helen ojensi kätensä.

Carlo kiihdytti vauhtia saatuaan puhelimensa takaisin keski-konsoliin. Kuvajainen Helenistä välähti hänen tummissa silmissään. Tämä olisi ollut erinomainen tilaisuus viettää pari rauhallista päivää Helenin seurassa. Lola on turvallisesti kotona Mila-

nossa ja luulee tietysti, että hän itse on edelleen kokousmatkallaan. Hänen virnisti ja naurahdi hiljaa. Hänellä olisi ollut kaksi päivää vapaata, mutta näissä oloissa se kutistuu yhteen päivään. Hänellä on itse asiassa pieni yllätys Lolallekin. Riipus oli kallis, mutta Carlo uskoi, että se ilahduttaisi Lolaa ja peittää tämän pikku reissun alleen.

Loppumatka sujui odotuksen tunnelmissa ja kaartaessaan ylös viimeiseen mutkaan Carlo antoi katseensa viivähtää kimmeltävällä merellä. Hän ei halunnut tuhjata aikaansa auton viemiseen paikalleen vaan pysäytti oven eteen, paiskasi oven kiinni ja harppoi raskaalle ovelle muutamalla kiihkeällä loikalla.

Helen seisoj viono hymy kasvoillaan portaiden kolmannella askelmalla. Hän pudotti aamutakkinsa, kun Carlo nosti katseensa laskettuaan pienen laukkunsa lattialle. Leveä hymy valaisi hänen kasvonsa. Hän olisi halunnut kehua Helenin kauneutta, mutta sanat juuttuivat kurkkuun. Helen seisoj siinä pitsisessä alusasussa ja katsoi kiinteästi Carloa suoraan sisikuntaan.

Puolen tunnin kuluttua Helen karkasi Carlon otteesta ja kiirehti ulos makuuhuoneesta. Tule, ruoka menee pilalle, ellemme syö nyt heti. Jätetään nyt tämä tällainen, hän sanoi muka vakavalla äänellä ja kääntyi mennäkseen. Carlon katse seurasi Helenin keinuvia lanteita. Huohtaen raskaasti hän nousi ja seurasi Heleniä alakertaan.

Helenin lounas osoittautui herkulliseksi äyriäisalkupalaksi, savustetuksi lampaan potkaksi ja tiramisu-jälkiruoaksi. Helen valmisti kahvin ranskalaiseen tapaan hellan levyllä ja asetti kupin Carlon eteen. Samalla hän ojensi aamulehden ja kehotti Carloa nauttimaan kaikessa rauhassa kupposestaan. Menen uimaan, hän katsoi kiinteästi rakastajaansa. Katse kertoi, että olisi parasta, että tulet altaaseen itsekin, sillä et tiedä, mitä siellä odottaa...

Aamulla Carlo hotkaisi pari paahtoleipää, joi kahvinsa ja vilkuili puhelintaan. Hän oli poissaolevan oloinen. Vuolaista pahoitteiluistaan huolimatta Carlo lähti ajatukset jo muualla. Helen jäi itse vielä hetkeksi. Hänellä ei ollut kiirettä ja vaikka Carlo joutui

lähtemään, niinpä hän päätti jäädä hetkeksi katselemaan merelle ja lukemaan Carloilta saamaansa kirjaa.

Jo ennen Milanoon tuloaan Carlo tunsu olonsa huonoksi. Hän epäröi hetken ovella. Hänen olonsa oli nyt jo todella surkea. Avain ei tahtonut osua lukkoon ja hiki kirveli silmiä. Eikä hänen olonsa ainakaan parantunut kun hänen astui sisään. Lola oli kuin myrskyn merkki. Hän kysyi Carloilta kireän oloisesti, miten eilinen oli mennyt. Carlo vastasi sen olleen tavanomaistakin uuvuttavampi, sillä nyt meillä on päällä vähän hankalampi tilanne, teemme tutkimuksiamme kovassa paineessa, hän pyyhki tuskanhikeä otsaltaan. Lola päästi pienen äännähdyksen, astahti taka-askeleen, ja hänen patoutunut vihansa kuohahti kuin ylikiehuva maito.

- Miksi valehtelet pukki? Kenen hutsun luona olet tällä kertaa "tehnyt tutkimuksiasi". Missä helvetissä olet ollut? Ja kuka se nainen on. Oletko edelleen sen persjalkaisen kanssa?

- Rauhoitu. Minulla on vähän huono olo. Siksi tulin kotiin jo nyt vaikka tutkimukset ovat pahassa vaiheessa.

- Haista huilu tutkimuksinesi! Lola heristi lakattua etusormeaan Carlon suun edessä ja tuuppi Carloa kauemmaksi.

- Lola, älä... Minulla on todella huono olo.

Carlo sulki hetkeksi silmänsä. Hän näki edessään kaksi Lolaa. Jokin oli todella pielessä. Lola tönäisi Carloa rinnasta ja tämä horjahti taaksepäin.

- Minä soitin! Lola tuijotti silmät hehkuen Carloa tiukasti ja tuupasi uudelleen.

- Herra saatanan poliisipäällikkö, minä tiedän. Olisit edes yrittänyt peittää niljakkaat jälkesi. Olit kuulemma "lomalla". Kesken kiireisten tutkimuksiesi pikku syrjähyppyllä Ranskassa. Carlo työnsi selkänsä seinää vasten. Silmiä kirveli ja henkeä ahdisti. Ei... Hän ei saanut selvää, mitä Lola sanoi.

Hän vajosi selkä seinää vasten ja liukui voimattomana istualleen. Lola näki, että hänen katseensa oli sumea. Carlo ei ollut täällä enää. Lola nielaisi tulossa olleet myrkylliset sanansa. Pakahdus täytti hänen rintansa. Hänen oli pakko nieleksiä silmiin nousevat äskeisen raivon nostattamat kyyneleet.

Sitten hätä hulvahti raivon päälle. - Carlo!

Kymmenen minuutin kuluttua Carlo istui voipuneena, mutta vähän selkeämpänä sohvalla. Lola ei tiennyt mitä ajatella. Sillä oli niin punakka naamakin. Bluffaako se? Voiko se olla niin piru?

- Sinun on saatava juotavaa, Lola sanoi vähän liiankin tylästi.

- Ota tämä.

Carlo yritti vastata, mutta ojentuva käsi pysähtyi. Kouristus iski yllättäen heidät molemmat. Carlo laski päänsä polviinsa ja Lola kuuli hänen ähkivän kivusta.

- Minun oloni on todella huono. Menen aamulla lääkäriin.

- Otat nyt tämän. Se auttaa varmasti.

Lola työnsi kupin Carlon eteen. Carlo tunsi teen voimakkaan tuoksun. Oksennusrefleksi oli niin kova, ettei hän päässyt edes ylös. Mutta mitään ei tullut. Carlo näytti todella sairaalta, eikä vatsan kouristus tuntunut hellittävän ollenkaan. Hän yritti nousta jaloilleen, mutta ei enää päässyt ylös sohvalla. Lola tarrasi refleksinomaisesti miestänsä olkapäistä ja heidän katseensa kohtasivat. Lolan sisikuntaan valahti kylmä. Carlo ei esittänyt-kään sairasta, vaan todella oli sairas.

Lolan kädet tärisivät rajusti, kun hän soitti ambulanssin Carlon jääräpäisistä vastalauseista huolimatta.

Carlo kuoli ambulanssissa hengityksen lamaantumiseen. Ambulanssilääkäri jatkoi elvytystä sairaalaan saakka, mutta Carlo oli poissa.

Myös Helenin vointi oli huonontunut ja hänet oli otettu poliklinikalta suoraan osastolle. Hän makasi voipuneena Bordeaux'n keskussairaalan tarkkailuhuoneessa. Yöpäivystyksessä oli kiire ja Helen joutui odottamaan, vaikka hän näki kaiken jo kahtena ja hänen vatsansa kouristeli. Oksennusvati haisi vieressä happamana. Se sai Helenin voimaan entistäkin huonommin. Vastapäisellä seinällä oli teevee ja Helen yritti keskittyä katsomaan uutisia. Jospa se auttaisi edes vähän. Hän näki yhtäkkiä Carlon kasvot teeveen ruudulla. Ääni oli käännetty pois, sillä kaikki äänet olivat pahentaneet Helenin huonoa oloa. Hän yritti napata kaukosäätimen sivupöydältä, mutta liike sai aikaan uuden kouristuksen. Karvasta sappea nousi hänen suuhunsa. Hengitys

kävi raskaaksi ja hänen oli haukottava ilmaa raskaasti. Helen kohensi varovasti asentoaan. Kuvan alareunassa kulki tekstinauha, jossa luki, Europolin pääjohtaja Giancarlo Massimo kuoli yöllä vakavaan myrkytykseen Milanossa. Seuraamme tilannetta ja kerromme hetken päästä lisää.

Helen ei ymmärtänyt. Carlo. Se oli Carlo! Hän vilkaisi sivupöydälle. Missä se kaukosäädin on. Kouristus iski entistä kovempaan. Hän uikutti voipuneella äänellä Carlo Carlo Carlo.

Päivystävä lääkäri kiirehti hänen huoneensa editse ja kuuli Helenin voihkinan, teki äkkikäännöksen ja astui sisään. Lääkäri painoi Helenin takaisin vasten tyynyä. Hänen kysi Heleniltä tämän vointia, mutta Helenin itkuinen katse sai hänet vilkaisemaan teeveen ruutua. Potilaan kasvoilla oli lääkärille niin tuttu valahtanut ilme. Potilas oli vajoamassa koomaan. Hänelle tuli kiire. Hän soitti Helenin potilaskelloa ja avasi sormillaan Helenin kiinni painuneet silmät. Helen ei jaksanut kiinnittää katsettaan lääkärin lamppuun, vaikka tämä heilutteli valoa edes takaisin. Hän näki, että Helenin pupilli supistui, mutta laajeni sitten eikä reagoinut enää lamppuun. Lääkäri asetti stetoskoopkinsa Helenin kaulalle. Sydänääniä ei kuulunut. Ryhmä hoitajia asteli sisään. Mikä hätänä, ensimmäinen heistä kysyi rauhallisella äänellä.

Helenin sydän ei reagoinut defibrillaattorin jysäyksiin. Adrenaliinipiikki ei palauttanut Helenin elintoimintoja. Hänet julistettiin kuolleeksi kaksikymmentäkaksi kaksikymmentäkolme, maanantaina, kolmas kesäkuuta.

Jesper Jörgensen vilkaisi kelloaan. Se oli jo viittä vaille kolme. Oli Huippukokouksen aika. Hän asteli rauhallisin askelin työhuoneeseensa ja otti povitaskustaan pienen vanhanaikaista matkapuhelinta muistuttavan laitteen ja liitti sen lyhyellä kaapelilla pöydällä valmiina odottavan kannettavan tietokoneensa USB-väylään. Laitteen ruudulla symboli näytti vihreää. Hyvä, hän tuumi ilme vakaana ja käänsi huomionsa tietokoneelleen, asetti etusormensa sen näytölle ja painoi ruudulle ilmestynyttä scan-kuvaketta. Hän tunsu kämmenellään, kuinka musta Yaianin salaustilaite värähti tutulla tavalla.

Ruudulla alkoi tapahtua. Radioaaltoja kuvaavat kaarevat aallot kulkivat yli näytön ja keltainen palkki kasvoi oikeassa laidassa. Jesperin kasvoilla ei näkynyt merkkiäkään tunteista, kun hän vetäisi yhdellä sujuvalla liikkeellä pöydän ulkoreunustalla lojuvan kannettavan mustan tietokoneen itseään kohti. Suupielen uurteet pysyivät liikkumattomina ja katse pysyi kiinnittyneenä laitteen näyttöön. Himmeä väläys. Ruudun täytti taistelumuurahaisen tumma hahmo. Se irrotti kuvassa saaliinsa päätä. Mutta Jesper ei nyt ei edes huomannut kuvaa. Hän laski sekunteja. Ohjelma, jonka musta pikkulaite koneelle asensi, oli Yaian Electrocis -yhtiön uusimman beta -versio salaustekniikan viimeisimmästä sovelluksesta. Se asensi itsensä aina avattaessa uudelleen ja kun ohjelma myöhemmin suljetaan, se hävittää kaikki jäljet itsestään. Vihreä valo osoitti, ettei koneella ole käyty edellisen kerran jälkeen.

Koneen ruudulle ilmestyi elävä videokuva muurahaiskolonian seurantakameralta. Keskellä kuvaa oli suurikokoinen suorakulmio, jonka sisäpuolella oli teksti ERROR, Antpages are temporarily down. We are working with the problem. Be patient.

Jesper painoi admin -kuvaketta. Uusi ikkuna oli täynnä sivuston hallintatyökaluja. Jesper painoi reset painiketta ja sai heti ilmoituksen error, contact service provider.

Nyt Jesper aktivoi ilme vakaana koko tekstin, kopioi ja liitti sen ohjelman tukipalvelu -lokeroon. Sivulle aukesi pikaviestityspalvelu. Jesper kirjoitti oman tunnuksensa ja sen jälkeen, varmista-

tettuaan, että Yaianin ruutu osoitti vihreää, hän naputti etusormellaan huolellisesti salasanansa ja asetti peukalonsa Yaianin ruudulle. Laite skannasi hänen sormenjälkensä ja vihreä ledvalo syttyi. Pikaviestikenttä aktivoitui ja toivotti hänet tervetulleeksi.

Huippukokous oli alkanut.

Johtokunnan kymmenen jäsentä ilmestyi yksi toisensa jälkeen ruudun oikeassa alareunassa mukana keskustelussa -lokeron luetteloon. Vain Yksitoista oli poissa.

Jesper aloitti lausumalla yhteisen tervetuloivotuksensa. Ruudulle ilmestyi hänen sanelemansa teksti, toivotan kaikki jäsenet tervetulleeksi kokoukseemme. Tekstin loppuun ilmestyi automaattisesti hänen tunnuksensa, numero yksi. Vastausviesti tuli saman tien.

Kiitos. Mukava, että tämä onnistui taas näin. 1

Todellakin. Kiitokset. 3

Samoin täältä. Kiitokset. 6

Jesper katseli rullaavaa tekstiä kädet pöydällä leväten, valmiina sanelemaan vastauksen, jos keskustelu sitä edellyttää. Äkkiä, mielijohteesta hän vaihtoi kirjoitettuun tekstiin. Jotenkin se oli turvallisempaa. Ja samalla hän päätti, että muiden pitää jatkossa puhua tekstinsä. Puheentunnistin varmistaa silloin, että puhuja on se, kenen se pitääkin olla.

Meillä ei ole paljon aikaa. Menemmekö asiaan? 1

Jesper oikaisi itseään. Hänen oli sanottava siitä jotakin. Europolin pääjohtajan äkkikuolema oli iso uutinen ja jokainen heistä pelkäsi, että heillä oli jotakin tekemistä sen kanssa. Jesper oli päättänyt lopettaa sellaiset epäilyt heti alkuunsa.

Minulla ei ole tarvetta selvittää yksityiskohtia, voitte tarkistaa

ne ranskalaisesta lehtiportaalista. Enempää en tiedä siitä itsekkään. 1

Lehdet ovat todellakin sitä täynnä. Osaako joku teistä kertoa lisää? 3

Viitonen olisi voinut kertoa kaiken, mutta pysyi onneksi vaiti. Ilmeisesti kukaan muu, kuin Jesper, ja ehkä Kakkonen, ei tiennyt, että Viitonen oli Europolin hallinnollinen johtaja. Sitä ei saa paljastaa yhdellekään muulle heistä.

Olen käynyt asiaa läpi joka mediassa. Miksi myrkkyä ei mainita yhdessäkään tutkintaa koskevassa jutussa? 4

Niin. Se ihmetyttää minuakin. Koko asian ideahan oli juuri siinä, että se tulee julki. 9

Jesper puri hampaansa yhteen. Hänen kasvonsa ilmaisivat poikkeuksellista halveksuntaa. Jälleen kerran nelonen väntää vastaan jo ennen kuin edes päästään asiaan ja yhdeksikkö tukee häntä tietysti taustalla. Jesper oli ihmetelty jo jonkin aikaa mikä nelonen oli miehiään.

Hän ei tuntenut Viitosen lisäksi yhtäkään Johtokunnan jäsenistä henkilökohtaisesti. Kakkonen ja Viitonen tunsivat ehkä toisensa entuudestaan, sen Jesper oli älynnyt jostakin heidän käyttämistään sanamuodoista. Muista hän ei ollut varma.

Me saamme varmistuksen tähän todennäköisesti heti sen jälkeen, kun poliisin tutkimuksissa saadaan vahvistus myrkyn käytöstä. Annetaan heille nyt sen verran aikaa, että asia selviää heillekin. 1

Jesper lopetti turhan jaarittelun.

Siihen menee vain päivä - pari. 3

Kolmen kirjan sarjan ensimmäinen osa.

Sarjassa Eurooppa joutuu pahantahtoisten biljonäärien vallanhimon kohteeksi. Joukko eri puolilla maailmaa rikastuneita suurliikemiehiä perustaa salaisen yhteenliittymän. Organisaation. Sen johtoon valikoituu kovin heistä, Ykkönen. Kun resursseista ei ole puutetta, Eurooppa voidaan ottaa vihamielisellä valtauksella. On vain yksi tavoite. Me otamme Euroopan johtoomme.

Sarjan ensimmäisessä osassa luodaan asetelmat tavoitteen toteuttamiselle ja iskeitään lujasti.

Toisessa osassa Eurooppa pannaan rujosti polvilleen. Ja kolmannessa osassa voitto varmistetaan brutaalin tylysti.

Minkälaisilla otteilla Euroopan hallinto vastaa? Kuinka oikeusvaltio asettuu pahaa vastaan? Mistä löytyy vastavoima pahalle?